

МОТИВИ

към присъда по НОХД № 1741/2021 година на СГС, НО, 21 състав

Софийска градска прокуратура е повдигнала обвинение против С. Д. Б. за извършено престъпление по чл. 302, т. 1, вр. с чл. 301, ал. 2, вр. с ал. 1 от НК за това, че на 16.08.2019 година в гр. София, кв. ***** в служебно помещение на Министерство на вътрешните работи –приемна на 07 РУ при СДВР в качеството си на длъжностно лице – полицейски орган – полицейски инспектор V степен в група „Териториална полиция“ – ***** на сектор „Охранителна полиция“ към 07 РУ – СДВР – МВР, преназначен на тази длъжност със Заповед № 513з – 2916/13.04.2016 година на директора на СДВР приел дар – парична сума в размер на 850 /осемстотин и петдесет/ лева от Л.С. Л., ЕГН *****, загдето е нарушил службата си – не връчил на Л. призовка във връзка с преписка СПУКС-2-080/2019 година по описа на ОПП-СДВР за извършено нарушение по ЗДвП – в нарушение на служебното си задължение, произтичащо от чл. 84 (изм. –ДВ, бр. 59 от 1998, бр. 39 от 2011 година) ЗАНН „Доколкото в този закон няма особени правила за призоваване и връчване на призовки и съобщения, извършване на опис и изземване на вещи, определяне разноски на свидетели и възнаграждения на вещи лица, изчисляване на срокове, както и за производството пред съда по разглеждане на жалби срещу наказателни постановления, на касационни жалби пред административния съд и предложения за възобновяване, се прилагат разпоредбите на Наказателно-процесуалния кодекс, вр. 178 НПК“. **Чл. 178 (1)** Връчването на призовки, съобщения и книжа се извършва от служител при съответния ред, орган на досъдебното производство, община или кметство. (2) Когато връчването не може да стане съгласно ал. 1, то се извършва чрез службите на Министерството на вътрешните работи или службите на Министерството на правосъдието. Т. 8 „Стриктно следи за законосъобразното прилагане на административно – наказателните мерки и правилното им документално оформяне“ и т. последна „Изпълнява и други задачи, възлагани от служебното ръководство в рамките на предоставените му правомощия“ от основните длъжностни задължения съгласно специфичната длъжностна характеристика на длъжността „Полицейски инспектор VI – IV в група „Териториална полиция“ на сектор „Охранителна полиция“ и участък към РУ при СДВР и т. 6 на заповед № 3382з – 68/2019 година на Началника на 07 РУ – СДВР, издадена на основание чл. 54 ЗМВР и чл. 24, ал. 4 от Инструкция № 8121з – 823 от 05.11.2014 година за организация на дейността в МВР по териториалното обслужване на населението, като нарушението на службата не съставлява престъпление.

В хода на съдебните прения пред настоящия съдебен състав, представителят на СГП поддържа обвинението спрямо подс. С.Б. за престъплението, за което е ангажирана наказателната му отговорност чрез внесения в съда обвинителен акт, като намира същото за доказано по

категоричен и несъмнен начин от събраните по делото доказателства. В подкрепа на обвинението счита, че са писмените доказателства относно заеманата от подсъдимия длъжност към инкриминираната дата, АУАН, наказателно постановление и призовка по преписка СПУКС – 2-080/2018 година по описа на ОПП-СДВР, приобщените по делото веществени доказателства и заключенията на назначените и изготвени експертизи, както и показанията на свидетелите Л.Л., Н.З., АЛ. Н. и Г. С.. Пледира при индивидуализацията на наказателната отговорност, предвид наличието на превес на смекчаващите над отегчаващите отговорността обстоятелства, съдът да определи на подс. Б. наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 3 години, спрямо което да бъде приложен института на условното осъждане по чл. 66 от НК, като бъдат наложени и кумулативно предвидените наказания „Глоба“ в размер на 5000 лева и „Лишаване от право да заема определена длъжност в системата на МВР“ за срок от 3 години. Претендира на осн. чл. 307а от НК подсъдимият да бъде осъден да заплати левовата равностойност на предмета на престъплението, както и в тежест на същия да бъдат възложени сторените по делото разноски.

Процесуалният представител на подсъдимия Б., в лицето на адвокат А. /упълномощен защитник/ моли съда да признае подсъдимия за невиновен по така повдигнатото обвинение. Счита, че единствения безспорно установен от страна на държавното обвинение факт е, че на процесната дата подс. Б. е получил от св. Л. сума в размер на 850 лева. Твърди обаче, че повода за получаването на посочените парични средства от страна на подс. Б., съществено се различава от поддържаното от страна на държавното обвинение. Пзовава се на показанията на св. Л., от които според защитата се установява обстоятелството, че паричната сума е била предоставена на подсъдимия, с цел същия да „оправи“ акта му по ЗДвП. Счита, че последното обстоятелство не е равнозначно на невръчването на призовка по административно-наказателна преписка, каквото е обвинението спрямо подзащитния му. Изтъква, че невръчването на призовката от страна на подсъдимото лице не би могло да доведе като резултат до избягване или смекчаване на наказването на св. Л., а напротив би породило по – тежки последици за последния. Сочи, че и в този случай ще последва издаване на АУАН и наказателно постановление, като на св. Л. ще бъде наложено наказание в размер на 850 лева, каквато сума последният е предал на подсъдимия, както и административно наказание „Лишаване от правоуправление“. С тези доводи защитата аргументира нелогичност на тезата, която се поддържа от държавното обвинение, като заявява че невръчването на призовката е действие, което няма никакво значение, освен процедурно и може да предизвика вредни за св. Л. последици. Заявява, че подсъдимият в лично качество и в кръга на неговите служебни задължения като квартален от 07 РУ-СДВР, не би могъл да „оправи“ административно-наказателна преписка, която е от компетентността на отдел „Пътна полиция“. Счита, че при това положение не би могло да се приеме, че св. Л. е

предоставил паричната сума на подсъдимия, с цел последния да не му връчи призовката. Според защитата при липса на други доказателства освен показанията на св. Л. и обясненията на подсъдимия по този въпрос, следва да бъдат кредитирани с доверие именно обясненията на Б., като въз основа на тях следва да се приеме, според защитника, че предоставянето на паричната сума от страна на свидетеля е извършено с цел заплащането на глобата, която е в същия размер. Позовава се на Постановление № 8/30.11.1981 година по н.д. № 10/1981 година и на тълкуването, което Върховният съд дава по повод изследването на елементите от състава на престъплението „подкуп“. Акцентираща на изложеното в същото разбиране в смисъл, че съставът на това престъпление не е осъществен тогава, когато длъжностното лице не може да извърши исканото от даващия дар или друга имотна облага, действие или бездействие. Обръща внимание, че макар и да притежава качеството длъжностно лице, предвид заеманата от него длъжност, подсъдимият не е имал задължения спрямо преписката на ОПП-СДВР, към която е приложена въпросната призовка. Допълнително отбелязва, че подсъдимият също така не е имал никакви права и задължения и към самата призовка. По тези съображения, защитата намира, че паричната сума не е била дадена от св. Л. на подсъдимия, нито за това последният да не му връчи призовката, нито по повод на нещо, което Б. може да извърши или да не извърши в кръга на службата си. Фиксира вниманието на съда върху обстоятелството, че на подсъдимия изобщо не му е било възлагано да работи по въпросната преписка, доколкото същата е била разпределена на св. С., която пък от своя страна я разпределила на св. Н.. Специално отбелязва, че св. С. не е имала правомощия да разпределя преписките, доколкото последната е заемала същата длъжност като тази на св. Н. и подсъдимия. Твърди, че св. Н. не би могла да разпредели преписката на подсъдимия, защото не е изпълнявала функциите на началник група, поради което и счита, че същата не е давала призовката на подсъдимия. В тази връзка отбелязва, че съобразно наличната по делото заповед за разпределение на районите и микрорайоните, подсъдимият не отговаря за адреса посочен в призовката, поради което и счита, че не е получавал последната. Намира, че поддържаната от подсъдимия версия, че е видял призовката на таблото и се е опитал да направи услуга на свой добър познат, освен че не се опровергава от доказателствата по делото, не го превръща в субект на престъплението „подкуп“. Сочи, че за адреса на св. Л. е отговаряла починалата св. В., а не подсъдимия, при липса на писмена резолюция за приемане на призовката или отразяване в дневника, че подсъдимият я е приел. Намира, че посочените в обвинителния акт разпоредби от ЗАНН и НПК се явяват общи такива и не пораждаат задължение за подсъдимия спрямо конкретната призовка, поради което и според защитата подсъдимият не може да бъде субект на „подкуп“. Пледира за некредитиране на показанията на св. Л., като непоследователни и нелогични относно причината, поради която същият е дал паричната сума на подсъдимия. Намира, че твърденията на св. Л. за това, че същият записвал

всички разговори, които провеждал по мобилния си телефон не отговарят на истината, респ. не отговаря на истината сочената от него причина да запише разговора си с подсъдимия. Сочи освен това, че записът на разговора между двамата е създаден на 8-ми август, според заключението на съдебно техническата експертиза, докато компакт дискът, съдържащ същия запис, е бил предаден от св. Л. с протокол на 7-ми август или ден преди създаването му. Допълнително отбелязва, че съдържанието на записа също не опровергава депозираните от подсъдимия обяснения. Според защитата, показанията на св. Л. не следва да бъдат кредитирани и поради факта, че същите се опровергават от показанията на служителя от вътрешна сигурност относно лицето, към което Л. се е обърнал за съдействие. Намира, че подсъдимият е станал жертва на постановка, която е имала за цел отстраняването му от длъжност. В заключение моли съда да постанови присъда, с която изцяло да оправдае подсъдимия по повдигнатото му обвинение.

Подсъдимият Б. дава обяснения в хода на съдебното следствие, като по реда на НПК са прочетени и обясненията му, депозирани в досъдебната фаза на процеса. В тях той категорично отрича да е извършил престъплението, за което е предаден на съд.

В личната си защита подс. Б. се присъединява към пледоарията на своя защитник, без да излага своя самостоятелна аргументация.

В предоставената му последна дума, подсъдимият моли съда за оправдателна присъда.

Съдът, като обсъди събрания доказателствен материал по делото по реда на чл. 14 и чл. 18 НПК, и доводите на страните, намира за установено следното:

От фактическа страна:

Подсъдимият С. Д. Б. е роден на **** година в гр. Ихтиман, българин, български гражданин, с висше образование, работещ, женен, неосъждан, с адрес: гр. София, ж.к. „***** I“, бл. ***** (единствен), ет. ***** ЕГН : *****.

Подсъдимият С.Б. е завършил висше образование с образователно-квалификационна степен „магистър“ във Висше транспортно училище -гр. София. Започнал е работа в системата на МВР на 01.06.2005 година като полицаи /водач на оперативен автомобил/ в група ППД към 07 РУ-СДВР.

Със Заповед № 513з-2272/09.04.2015 година на Директора на СДВР подсъдимият Б. бил назначен на длъжност „полицейски инспектор“ VI степен в група „Териториална полиция“ – *****, сектор „Охранителна полиция“ към 07 РУ-СДВР.

Със Заповед № 513з-2916/13.04.2016 година на Директора на СДВР подсъдимият Б. бил преназначен на длъжност „полицейски инспектор“ V

степен в група „Териториална полиция“ – *****, сектор „Охранителна полиция“ към 07 РУ-СДВР. Същият встъпил на длъжност с акт от 18.04.2016 година

Организацията на териториалното обслужване на гражданите, живущи в ж.к. „****“, гр. София от полицейски и младши полицейски инспектори от група „Териториална полиция“ – ***** била регламентирана в Заповед №3382з-68/2019 година на Началника на 07 РУ-СДВР, издадена на основание чл. 54 от ЗМВР и чл. 24, ал. 2 от Инструкция № 8121з-823/05.11.2014 година за организацията на дейността в Министерството на вътрешните работи по териториалното обслужване на населението, както и в изпълнение на Заповед № 513з-577/21.01.2019 година на Зам. Директора на СДВР. В същата било предвидено териториалното обслужване на гражданите да се осъществява от полицейски и младши полицейски инспектори от „ТП“ -*****, разпределени по райони и микрорайони. Съгласно т. 6 от Заповедта Район 716 /„***** 2“/ бил възложен за обслужване на подсъдимия Б. в качеството му на полицейски инспектор и на Е.В. – младши полицейски инспектор, като подсъдимият отговарял за микрорайон 1, а В. за микрорайон 2 на същия район.

Подсъдимият Б. бил запознат със специфична длъжностна характеристика за длъжността „Полицейски инспектор VI -IV степен в група „Териториална полиция“ на сектор „Охранителна полиция“ и участък към РУ при СДВР на 09.07.2015 година, включително и с основното си задължение, визирано в т. 8 „Стриктно да следи за законосъобразното прилагане на административно-наказателните мерки и правилното им документално оформяне“, както и в т. последна „Изпълнява и други задачи, възлагани от служебното ръководство в рамките на предоставените му правомощия“.

Основните задължения на полицейския инспектор в група „Териториална полиция“ на сектор „Охранителна полиция“ включвали и връчването на призовки, съобщения и книжа на гражданите, съобразно посоченото в чл. 84 от ЗАНН „Доколкото в този закон няма особени правила за призоваване и връчване на призовки и съобщения, извършване на опис и изземване на вещи, определяне на разноси на свидетели и възнаграждения на вещи лица, изчисляване на срокове, както и за производството пред съда по разглеждане на жалби срещу наказателни постановления, на касационни жалби пред административния съд и предложения за възобновяване, се прилагат разпоредбите на Наказателно-процесуалния кодекс“. А съгласно чл. 178, ал. 1 от НПК „Връчването на призовки, съобщения и книжа се извършва от служител при съответния съд, орган на досъдебното производство, община или кметство“, като в ал. 2 е предвидено, че „Когато връчването не може да стане съгласно ал. 1, то се извършва чрез службите на Министерството на вътрешните работи или службите на Министерството на правосъдието“.

На 25.07.2019 година в сградата на 07 РУ-СДВР било получено служебно писмо с рег. № 4332р-27734/2019 година на Началника на 03 сектор

АО, отдел „Пътна полиция“ при СДВР ст. инспектор Б.С., с което били изпратени по компетентност 3 /три/ броя призовки, съответно по Преписка № СПУКС-2-071/2019 година по описа на ОПП-СДВР, по Преписка № СПУКС-2-078/2019 година по описа на ОПП-СДВР и по Преписка № СПУКС-2-080/2019 година по описа на ОПП-СДВР за връчване на граждани, живущи на адреси, обслужвани от служители на 07 РУ-СДВР.

Призовката по Преписка № СПУКС-2-080/2019 година по описа на ОПП-СДВР, касаела нарушение на ЗДвП, извършено с лек автомобил с ДК № ***** Същата следвало да бъде връчена на св. Л.С. Л., живущ на адрес: гр. София, ж.к. „***** 2“, бл. ***** Този адрес попадал в териториален район 716, обслужван от подсъдимият Б., съобразно Заповед №3382з-68/2019 година на Началника на 07 РУ-СДВР.

Към 25.07.2019 година функциите на Началник група „Териториална полиция“ ***** временно били възложени за изпълнение на св. Г. С.. С писмена резолюция от 26.07.2019 година на последната Писмото с рег. № 4332р-27734/2019 година на Началника на 03 сектор АО, отдел „Пътна полиция“ при СДВР било разпределено за изпълнение на св. АЛ. Н. – полицейски инспектор, отговаряща за район 7110 /„***** 4“/. С тази резолюция на св. Н. се възлагала отговорността на териториален принцип да раздаде на служителите от група „Териториална полиция“ – ***** , съдържащите се в писмото призовки за връчване, съобразно местоживеенето на посочените в тях лица, след което същите да бъдат окомплектовани и върнати в ОПП-СДВР, ведно с разписки от връчени призовки и/или докладни записки от извършената проверка. С оглед на обстоятелството, че адресатът /св. Л.Л./ на призовка по Преписка № СПУКС-2-080/2019 година по описа на ОПП-СДВР имал местоживеене в ж.к. „***** 2“ и съблюдавайки стриктно установения със Заповед №3382з-68/2019 година на Началника на 07 РУ-СДВР териториален принцип на обслужване на гражданите, св. АЛ. Н. лично предала призовката за св. Л. на подсъдимият Б., като попадаща в обслужвания от него район 716.

След като получил призовката от св. Н., подсъдимият Б. установил, че познава лицето, на което последната следва да бъде връчена – св. Л.. Подсъдимият Б. се сетил, че преди години е посещавал бл. 250 по повод на преписки, по които работел и че тогава се запознал за първи път със св. Л. и неговата съпруга. Освен това, двамата били собственици на домашни любимци от една и съща порода, по повод на което били обсъждали възможността да ги чифтосат, но последното така и не се състояло. Извън така посоченото, подсъдимият и св. Л. не поддържали контакти, нито били в близки отношения помежду си.

След като установил, че следва да връчи призовка на лице, което му е познато, подсъдимият Б. решил да се обогати неправомерно, възползвайки се от служебното си положение и от задълженията, които са му вменени във връзка със същото. Подсъдимият Б. не пристъпил веднага към връчване на

призовката на св. Л., а оставил същата на табло, закачено на стената в служебната му приема. Изминала една седмица, в която подсъдимият не потърсил св. Л. за връчване на призовката.

На 05.08.2019 година подсъдимият Б. излизал в платен годишен отпуск.

В последния си работен ден преди да излезе в отпуск – 02.08.2019 година, подсъдимият Б. позвънил от мобилен телефон с номер 0889240583 на св. Л., но той не отговорил на обаждането. По-късно същият ден св. Л. забелязал, че има неприето повикване от непознат номер и телефонира на същия. На позвъняването му отговорил мъжки глас, който се представил като Б., кварталния на ж.к. „***** 2“. Тогава, св. Л. се сетил, че подсъдимият най-вероятно е собственика на дакела, с когото преди години искал да чифтоса собственото си куче. В разговора, подсъдимият Б. попитал св. Л. дали притежава лек автомобил с номер 4172, на което последният отговорил утвърдително, след което го уведомил, че е необходимо да се яви в приемната му, тъй като имало призовка за него. Свидетелят Л. помолил подсъдимият да се срещнат в понеделник /05.08.2019 година/, тъй като му предстояло пътуване в провинцията, но подсъдимият му заявил, че е добре да се видят още същия ден. Двамата се уговорили да се срещнат в 18.00 часа в приемната на подсъдимия, като в края на разговора последният разяснил на свидетеля, че разполага с двуседмичен срок, за да напише възражение срещу призовката.

Около 18.10 ч. на същата дата св. Л. се явил в приемната на подсъдимия, находяща се в ж.к. „***** *****“. Подсъдимият Б. бил облечен с униформеното си облекло, като в приемната нямало други лица, освен него. Подсъдимият посочил към таблото, на което била закачена призовката по Преписка № СПУКС-2-080/2019 година по описа на ОПП-СДВР. Свидетелят Л. възприел закачената на таблото призовка, както и част от нейното съдържание, а именно че в същата били изписани трите му имена, регистрационния номер на собствения му лек автомобил марка „Хюндай“, модел „Теракан“ – ***** както и неговия адрес. Свидетелят Л. попитал подсъдимия Б. защо го е извикал, на което последният отговорил, че сред задълженията на кварталния е и това да връчва призовки на гражданите. Подсъдимият му казал също така, че призовката е за превишена скорост, като разяснил, че снимката е направена от „тринога“ и показва, че Л. се е движел със скорост от порядъка на 125 -130 км/ч. по бул. „Александър Малинов“, без да уточнява датата и часа на извършеното от него нарушение. Тогава, вместо да връчи призовката на св. Л., каквото било задължението му, произтичащо от посочените по-горе нормативни актове, подсъдимият заявил на Л., че има два варианта – първият да заплати на него „глоба“ в размер на 850 лева, за да му съдейства да не му бъде отнета книжката за 3 месеца, както и 12 контролни точки, а ако откаже да направи това – да му връчи призовката и да се оправя сам в КАТ. Свидетелят Л. отговорил на подсъдимия, че му се струва невъзможно да е шофирал с толкова висока скорост в градски условия, като допускал, че е възможно да е превишил същата, но не и с толкова много,

колкото твърдял подсъдимия. Освен това на св. Л. му се сторило нередно полицейски служител да му иска пари по този начин, както и да заплаща глоба на ръка извън КАТ и то на кварталния инспектор, без дори да е сигурен, че е извършил твърдяното от подсъдимия нарушение. Тогава св. Л. помолил подсъдимия да му даде време, за да обмисли предложените му варианти, на което подсъдимият отговорил, че излиза в отпуск и му предложил да се срещнат отново на 08.08.2019 година, когато щял да се прибере в гр. София. Подсъдимият казал на Л., че при следващата им среща ще бъде цивилен, както и че ще го потърси от личния си телефон, като настоял свидетеля да приеме обаждането. След което подсъдимият и св. Л. се разделили, като подсъдимият не връчил призовката на свидетеля.

Свидетелят Л. разказал за случилото му се на свой познат, който го посъветвал да се свърже със св. Н.З., който бил техен общ познат. Последния заемал длъжността „инспектор“ в сектор 01, отдел 01 на Дирекция „Вътрешна сигурност“ -МВР. Свидетелят Л. разказал на З. за срещата си с подсъдимия Б., за твърдението на последния, че свидетелят е шофирал с превишена скорост по бул. „Александър Малинов“, както и за поисканата му от подсъдимия парична сума. Свидетелят З. извършил проверка в системата на КАТ, в резултат на която установил, че в нея не е отразено твърдяното от подсъдимия като допуснато от св. Л. нарушение на ЗДВП.

Междувременно на 07.08.2019 година св. Л. депозирал показания пред прокурор при СГП, в които описал подробно срещата си с подсъдимия Б. и предложените му от последния два варианта във връзка с връчването на призовката.

Свидетелят Л. подписал декларация по чл. 12, ал. 2 от ЗСРС, по силата на която дал съгласие спрямо него да бъдат използвани специални разузнавателни средства.

На 08.08.2019 година в 15.48 часа подсъдимият позвънил от личния си мобилен телефон с номер ***** на телефона на св. Л. ***** и двамата провели разговор, в хода на който Л. заявил на подсъдимия, че може да вземе фирмен заем, но шефът му е в отпуск, поради което все още не разполага с парите. Подсъдимият го успокоил, като му казал, че разполагат с време и поискал да се срещне лично с него още същия ден. Л. отговорил, че не може да излезе от работа, а след това има личен ангажимент с дъщеря си. Подсъдимият му казал да не се притеснява, както и че ще го потърси отново след 10 дни. Свидетелят изразил притеснението си пред подсъдимия от изтичането на срока за обжалване, както и от евентуалното отнемане на свидетелството му за управление на МПС, но Б. го успокоил като му казал, че нищо няма да се обърка и го посъветвал, ако някой му се обади във връзка със случая да каже, че е уведомен. Преди да приключат разговора, подсъдимият попитал Л. дали се намира в добри отношения с някой от съседите си, като конкретно посочил – М., но свидетеля му отговорил, че не познава повечето от тях, тъй като са наематели. Подсъдимият му отговорил, че ще се чуят

отново, като заявил на свидетеля, че „изпраща“ същия на море.

След като разговарял със св. Л., подсъдимият Б. посетил работното си място. Тъй като по това време все още се водел в отпуск, подсъдимият Б. възложил на младши полицейски инспектор Е.В., с която обслужвали един и същ район да изготви докладна записка по преписка № СПУКС-2-080/2019 година по описа на ОПП-СДВР, в която да упомене, че е била извършена проверка на място за връчване на призовката, но лицето не е било намерено на адрес. Съгласно чл. 26 от Инструкция № 8121з-823/05.11.2014 година за организация на дейността в Министерството на вътрешните работи по териториалното обслужване на населението „Полицейските инспектори пряко ръководят и контролират дейността на подчинените им младши полицейски инспектори“. Подсъдимият казал на Е.В. да напише в докладната записка, че св. Л. е във ваканция на море и ще се върне на домашния си адрес около 06.09.2019 година, както и че тези обстоятелства е научила от негов съсед на име М. И. В., изготвила докладната записка на базата на съобщените ѝ от подсъдимия Б. факти и обстоятелства, който бил на по-висока длъжност от нея, като я изпратила до Началника на 07 РУ-СДВР.

Около 16.30 часа св. Л. разбрал, че ангажиментът с дъщеря му е отпаднал, поради което се обадил на подсъдимия с предложение да се срещнат. Дватама се уговорили да се видят на адреса на работното място на свидетеля, тъй като същият бил на път на подсъдимия. Около 17.30 часа подсъдимият пристигнал на паркинга на фирма „Т.“ ЕООД, намиращ се в гр. София, бул. ***** с лек автомобил марка „Сеат“, модел „Арома“ с рег. № *****. При тази среща, подсъдимият Б. обяснил на Л., че има близък полицейски служител от ОПП-СДВР, който отговаря за камерата, която го е засякла, но същият по това време е в отпуск, както и че не иска да работи с друг служител докато първият не се върне на работа, за да не се разчуе. Казал му още, че ще се договори с този служител, последният да провери дали наистина свидетелят е шофирал, защото на снимката ясно се виждал регистрационния номер на автомобила, но не и лицето на неговия водач. На въпрос на свидетеля какво ще стане с шофьорската му книжа, подсъдимият отговорил, че ще уреди нещата и книжката му няма да бъде качена за вземане. Добавил още, че е върнал призовката, която е следвало да му връчи, както и че е изпратил свидетеля на море. От своя страна Л. заявил, че ще разполага с парите още следващата седмица – вторник или сряда. Подсъдимият му отговорил, че няма бърза работа и ще го потърси отново, като го посъветвал за в бъдеще да комуникират чрез мобилните приложения като по-сигурни.

На 14.08.2019 година свидетелят Л. изпратил текстово съобщение на подсъдимия по приложението за мобилна комуникация „Вайбър“, гласящо „На линия съм“, а подсъдимият му отговорил, че се прибира на следващия ден.

На следващия ден, 15.08.2019 година подсъдимият Б. изпратил по приложението за мобилна комуникация „Вайбър“ съобщение до св. Л. със

съдържание „Кога ще можем да се видим“, „Днес-утре“. Последвало позвъняване от мобилния телефон на подсъдимия до този на св. Л. в 17. 42 часа. Двата се уговорили да се срещнат на другия ден пред сервиз и магазин за гуми и джанти „Маргел“, находящ се в гр. София“, бул. *****, като срещата била насрочена за 13.10 часа.

На 16.08.2019 година подсъдимият пристигнал на уговореното място в 13.10 часа. Подсъдимият обяснил на св. Л., че последният е преминал по бул. „Александър Малинов“ със скорост от 109 км/ч., както и че това се е случило на 18.05.2019 година в 19.16 часа. Отново му разяснил, че подобно нарушение се наказва с глоба в размер на 850 лева, отнемане на СУМПС за 3 месеца и отнемане на контролни точки. Подсъдимият казал на свидетеля, че на 19.08.2019 година заминава на море, поради което сега бил момента да разреши неговия проблем. Л. го попитал какво се изисква от него, а подсъдимият Б. му отговорил – „парите“. Тогава свидетелят му отвърнал, че не носи парите в себе си, но може да ги набави до края на работния ден. Двата се разбрали да се срещнат в приемната на подсъдимия в 18.30 часа, след което се разделили.

След срещата с подсъдимия, в 14.30 часа св. Л. предоставил на св. З. сумата от 850 лева – 17 бр. банкноти с номинал 50 лева, подробно описани със серия и номер. Служителят на ДВС-МВР описал банкнотите, след което ги предоставил на ДА „Технически операции“, където същите били маркирани със специално химическо вещество, което при пипане или докосване полевта по тялото, дрехите и вещите, като при облъчване с ултравиолетови лъчи флуоресцира в жълто-зелен цвят. От използваното специално вещество е изготвена сравнителна проба. След като били маркирани от служители на ДА „Технически операции“, банкнотите били предадени на св. Л. в 18.00 часа. За всички тези действия били съставени съответни протоколи.

Около 18:15 часа, след съгласуване с органите на вътрешна сигурност и след дадено разрешение за използване на СРС, св. Л. телефонира на подсъдимия, за да го извести, че се намира пред приемната му. Преди да пусне свидетеля да влезе в приемната, подсъдимият Б. помолил колежката си Е.В. да отиде в другата стая, за да може да бъде насаме с Л.. След като В. се преместила в другата стая, подсъдимият поканил свидетеля да влезе в приемната. Подсъдимият Б. директно казал на св. Л. да му даде да преброи парите. Л. предал на подсъдимия Б. сумата от 850 лева – 17 бр. банкноти, с номинал от 50 лева, които предварително били белязани с флуоресциращо вещество. Подсъдимият Б. взел банкнотите и започнал да ги брои, след което ги оставил на маса срещу неговото бюро. Свидетеля Л. попитал подсъдимия какво ще се случи със снимката, на което Б. отговорил, че това било негова работа и да не се притеснява. Подсъдимият му казал също така, че е възможно да се получи и втора призовка за свидетеля, която също ще бъде разпределена на него, като му казал да не се притеснява и за нея. След това двамата провели кратък разговор, свързан с домашните им любимци, след

който подсъдимият Б. изпратил свидетеля до входната врата. След като последният си тръгнал, подсъдимият взел оставените от него на масата пари, дадени му от Л. и ги прибрал в предния десен джоб на панталоните, с които бил обут. Непосредствено след като прибрал парите в панталона си, в приемната влезли органи на МВР и подсъдимия бил задържан.

На място пристигнал и следовател от СО при СГП, който в присъствието на поемни лица извършил обиск на подсъдимия Б.. В предния десен джоб на панталона на подсъдимия се намерили и иззели 17 бр. банкноти с номинал от 50.00 лева, със серийни номера, подробно описани в протокола за обиск /идентични по номера с тези, белязани с протокол с рег. №...../.

На 16.08.2019 година след изрично изразено съгласие от подсъдимия Б. било извършено освидетелстването му, в хода на което при осветяване на лявата и дясната му ръка с УВ светлина с дължина на вълната 254 нанометра и с 365 нанометра, се установило наличие на специфична жълта флуоресценция по дланите на двете му ръце, по пръстите на дясната и лявата ръка отвътре, както и отгоре на двете длани. От двете му ръце поотделно, били иззети обтривки, напоени с етилов алкохол и контролна проба.

Същият ден било извършено претърсване и изземване от кабинета на подсъдимия, в приемната на 07 РУ-СДВР, при което били иззети: мобилен телефон, марка „КСИОМИ“, модел „MDG2“ с имей на слот 1 за сим карта на А1 865181033083520 и имей номер на слот 2 на Теленор 8651810330835338 в работещ режим с батерия към апарата; СУМПС № 271261037 на името на Т.Й. С., ЕГН *****; кафяв мъжки портфейл с поставена в същия лична карта №***** на името на С.З.С., ЕГН ***** , банкова карта №***** на името на С.С. с банка издател Райфайзен банк, банкова карта №***** на името на С.С. с банка издател Асет банк, банкова карта №***** на името на С.С. с банка издател Общинска банка.

Според заключението на изготвената в хода на досъдебното производство съдебно-техническа експертиза се установява, че от паметта на постъпилия за изследване обект - мобилен телефон марка „КСИОМИ“, модел „MDG2“, с IMEI на слот 1 № 865181033083520 и с IMEI на слот 2 с № 865181033083538, (тел. № *****) са извлечени данни за комуникация с телефонен номер ***** (+*****) от регистъра на обажданията /приложение 1.7/, както и в приложението за Интернет комуникация „Viber“ /папка „Prilojenia/Obekt_01/screens/viber“/. Видно от експертното заключение, от така предоставения обект за изследване е извлечена информация за общо 1500 броя повиквания /входящи, изходящи и пропуснати/, седем от които са свързани с телефонен номер ***** – три входящи и четири изходящи обаждания, извършени в периода 02.08.2019 година – 16.08.2019 година. От експертното заключение се установява, че абоната с номер ***** (+*****) е персонализиран от потребителя на мобилния телефон с името „Л.Д. Бл.250“. Информацията, установена от приложение „Viber“ за

комуникацията на потребителя на телефона с абонатен номер „*****“ и име „Л.Д. Бл.250“, извършена в периода 14.08.2019 година – 15.08.2019 година е изобразена в експертното заключение под формата на екранна снимка.

В хода на досъдебното производство е назначена и изготвена и съдебно-техническа експертиза имаща за обект на изследване един брой звуков файл, записан на оптичен носител тип CD-R RIDATA 700MB. От експертното заключение се установява, че при анализа на метаданните на звуковия файл не е установена информация относно вид, модел и тип на устройството, на което е създаден. Формата на файла /.amr/, както и използвания кодек за компресия, са широко използвани в мобилните комуникации. Вещото лице е посочило, че евентуалната съпоставка между изследвания файл и тестов такъв, направен на предполагаемото устройство при същите условия и съвпадение на техническите характеристики /метаданни, кодеци, честоти и др./ биха могли да потвърдят, че изследвания файл е създаден на предполагаемото устройство. Според експертното заключение анализът на файловете атрибути за време – дата на създаване /time created/, дата на последна модификация /time modified/ и дата на последен достъп /time accessed/ показва, че същият е бил достъпен и/или преместен от едно устройство в друго без промяна в неговото съдържание. Не са установени аномалии, които да говорят за външни въздействия или допълнителна обработка на файла след неговото създаване, като накъсване, изрязване или наслагване, изчистване или друга обработка.

Въз основа на заключението на назначената и изготвена в хода на досъдебното производство техническа експертиза за истинност Протокол №903/28.08.2020 година се установява, че представените за изследване 17 бр. банкноти от 50 лева са истински и представляват редовна емисия на БНБ.

По делото е назначена и изготвена физикохимична експертиза по Протокол № 19/ФЗХ-289, от заключението на която се установява, че по предоставените за изследване обтривки от лява и дясна ръка на С. Д. Б. /обект № 4.1/ е установено наличие на идентично по химичен състав вещество с това, с което са обработени банкнотите /обект №4.2/, както и че такова вещество не е установено по представената контролна проба.

По доказателствата:

Изложената фактическа обстановка, съдът прие за установена въз основа на събраните в хода на съдебното и досъдебното производство гласни, писмени и веществени доказателства и доказателствени средства, както и способите на доказване, а именно: *гласни доказателствени средства* – обясненията на подсъдимия Б. /частично/, показанията на свидетеля Л.Л., депозирани в хода на съдебното следствие /л.38 гръб-л. 42 от СД/, включително и тези, снети в хода на досъдебното производство и прочетени в цялост на основание чл. 281, ал. 1, т. 2 от НПК /л.3-л.5, л.8-л.9 и л.56-л.57, т. 5

и л.86-л.87, т. 1 от ДП/, показанията на свидетеля Н.З. /л.42-гръб – л.43 от СД/, в това число и приобщените в цялост на основание чл. 281, ал. 4, вр. с ал. 1, т. 2 от НПК негови показания от ДП /л.10-л.11, т. 5 от ДП/, показанията на свидетелите Д. Д., Г. С. и АЛ. Н.; *писмени доказателства и доказателствени средства* –НП № 19-4332-021894/24.10.2019година /л.59 – л. 61, т. 2 от ДП/, АУАН с бл. № 086379 /л.62, т. 2 от ДП/, справка от журнал на АИС пътна карта /л.45, т. 2 от ДП/, справка рег. № р-14622/30.04.2020 година /л.73-л.74 от ДП/,заповед №3382з-68 на Началник на 07 РУ-СДВР /л.79-л.81, т. 2 от ДП/, специфична длъжностна характеристика /л.82-л.84, т. 2 и л.27, т. 5 от ДП/, заповед №8121з-1013/08.08.2017година на Министъра на вътрешните работи /л. 85-л.86, т.2 от ДП/, правила за създаване, съгласуване и движение на явни документи в МВР /л.87-91, т. 2 от ДП/, правила и форми за създаване на документи в МВР /л.92-л.93, т. 2 от ДП/, приемо-предавателен протокол /л.112, т. 2 от ДП/, инструкция №8121з-823/05.11.2014 година /л.1, т. 4 от ДП/, писмо до Началника на сектор „ОП“ 07 РУ-СДВР с рег. № 4332р-27734 /л.81, т. 5 от ДП/, докладна записка от 08.08.2019 година /л. 80, т. 5 и л. 67, л. 77 т. 2 от ДП/, призовка до Л.Л. /л.79, т. 5 и л.76, т. 2 от ДП/, 3 бр. разписки /л.76-л.78, т. 5 от ДП/, протокол за вземане на образци за сравнително изследване /л.52-л.53, т. 5 от ДП/, фотоалбум от вземането на обтривки от ръцете на С.Б. /л.45-л.47, т. 5 от ДП/, протокол за обиск, ведно с изготвен към него фотоалбум /л.39-л.44, т. 5 от ДП/, протокол за претърсване и изземване, ведно с изготвен към него фотоалбум /л.31-л.38, т. 5 от ДП/, кадрова справка, ведно с приложени към нея документи /л.24-л.30, т. 5 от ДП/, приемо-предавателен протокол /л.16-л.23, т. 5 от ДП/, протокол за доброволно предаване от 07.08.2019година /л.2, т. 5 от ДП/, справка за съдимост /л.15, т. 4 от ДП/ както и останалите писмени доказателства, приобщени към доказателствения материал по делото по реда на чл. 283 от НПК; веществените доказателствени средства, придобити със специални разузнавателни средства; заключенията на изготвените и приети по делото *експертизи*, както следва: съдебно-техническа експертиза /л.21 –л.35, т. 1 от ДП/, съдебно-техническа експертиза/л.18-л.27, т. 2 от ДП/, техническа експертиза за истинност /л.18-л.19, т. 3 от ДП/, физикохимична експертиза /л.83 –л.87, т. 5 от ДП/.

Съдът не констатира в събраната доказателствена маса наличие на противоречия относно фактите и обстоятелствата от значение за предмета на доказване по делото, а именно повода, по който е бил установен контакт между подсъдимия Б. и свидетеля Л.Л., срещите, които са провели, времето, мястото и действията на подсъдимия и свидетеля.

Основните си фактически изводи, съдът изгражда въз основа на показанията на свидетеля Л., които с оглед на качеството му на непосредствен свидетел-очевидец и активен участник в събитията, са с най-голям принос за разкриване на фактите, включени в главния предмет на доказване по настоящото дело. Показанията му са източник на пряка доказателствена информация за времето, мястото, повода и начина, по който свидетелят и

подсъдимият са установили контакт, съдържанието на проведените между тях разговори, действията на всеки един от тях до задържането на подсъдимия. Действително, в хода на разпита си пред настоящия съд, свидетелят Л. нямаше ясен хронологичен спомен за случилото се, но тази невъзможност свидетелят да възпроизведе релевантни факти и обстоятелства, съдът отдаде на изминалия продължителен период от време между датите на възприемане на интересующите производството факти и обстоятелства, за които свидетеля Л. дава показания, обхващащи периода - 02.08.2019 година – 16.08.2019 година, и тази на разпита му пред настоящата инстанция - на 27.09.2021 година, при което е напълно естествено същият да не е в състояние да възпроизведе в цялост и в детайли възприетата от него фактическа обстановка към събития, темпорално отдалечени на повече от две години, а не на евентуална недобросъвестност или субективизъм при депозиране на показанията на този свидетел пред съда. Тази липса на спомен бе успешно преодоляна чрез прочитане и приобщаване на показанията на свидетеля Л. от досъдебната фаза на процеса на основание чл. 281, ал. 4, вр. с ал. 1, т. 2 от НПК. Разпитите на свидетеля от досъдебното производство, осъществени в период по-близък до инкриминираното деяние, отразяват по-ясно, пълно и точно спомените на свидетеля, поради което съдът се довери именно на тях, а и след прочитането на показанията от предходната процесуална фаза, свидетелят Л. потвърди верността на прочетеното му, като както вече се каза пропуските в изложеното от него в съдебно заседание могат да бъдат обяснени с изтеклото време, заличило част от спомените на свидетеля за конкретни факти. В тази връзка следва да се посочи също така, че свидетелят Л. е разпитван общо пет пъти по делото – четири от които в хода на досъдебното производство, като впечатление прави, че в нито един момент от разпита си, извършен в хода на съдебното следствие, Л. не надгражда или по-друг начин трансформира показанията си, отнесени към тези, дадени пред орган на досъдебното производство, а казаното от него носи белезите на последователен и устойчив разказ, независимо от фазата, на която е извършен. Конкретно, ясно и еднозначно свидетелят описва взаимоотношенията си с подсъдимия преди срещата им на 02.08.2019 година, като същият е категоричен, че преди тази среща е имал един единствен случаен контакт с подсъдимия по повод на домашните им любимци, които били от една и съща порода и тяхното евентуалното чифтосване. Свидателят Л. е последователен в твърденията си относно проведения телефонен разговор и последвалата среща с подсъдимия, състояли се на 02.08.2019 година, показаната му призовка, закачена на таблото в приемната на последния, както и обяснението, дадено му от подсъдимия във връзка със същата. Л. е категоричен относно посоченото му от подсъдимия Б. нарушение, за което той му обяснил, че се отнася призовката – шофиране с превишена скорост от порядъка на 125-130 км/ч. по бул. „Александър Малинов“, както и за съобщените му от подсъдимия административни санкции – предвидена глоба в размер на 850 лева, отнемане на свидетелството му за управление на МПС

за срок от 3 месеца и отнемане на 12 контролни точки. Ясно и детайлно, свидетелят Л. изяснява и предложените му от подсъдимия два варианта на поведение – да заплати на подсъдимия сумата от 850 лева, като условие да не бъде потърсена спрямо свидетеля административно-наказателна отговорност, а ако свидетелят не се съгласи на този вариант – да му връчи призовката. От показанията на свидетеля Л. по несъмнен и категоричен начин се установява и обстоятелството, че призовката така и не била връчена от страна на подсъдимия Б., а същата свидетелят възприел единствено на таблото в приемната на последния. Убедително, свидетелят Л. дава обяснение и за причината, поради която е потърсил съдействие от органите на вътрешна сигурност, като посочва, че се е усъмнил да е допуснал твърдяното от подсъдимия нарушение, както и че му се е сторило нередно полицейски служител да му иска пари на ръка. Показанията на свидетеля Л. в тази им част не стоят изолирано спрямо останалия събран по делото доказателствен материал, а напротив намират се в унисон и се подкрепят от показанията на свидетеля З., който напълно добросъвестно споделя за получения от свидетеля Л. сигнал, както и от заключенията на двете съдебно-технически експертизи относно проведения телефонен разговор и неговото съдържание. Релевираното от защитата обстоятелство, че протоколът за доброволно предаване на звукозаписът от страна на свидетеля Л. на разследващите органи е с дата 07.08.2019 година не води до извод за опорочаване на действието, нито до извод за вмешателство в предоставените данни. Тези факти и обстоятелства не се отричат и от самия подсъдим, макар и последният да дава различно обяснение за съдържанието на състоялата се на 02.08.2019 година среща между него и свидетеля Л..

От процесното гласно доказателствено средство се установява и провеждането на втората среща на 08.08.2019 година на паркинга на фирма „Т.“ ЕООД, находящ се на бул. *****, която е била инициирана от подсъдимия Б.. Установява се също така и съдържанието на проведените между тях разговори на 08.08.2019 година, както чрез телефонна връзка, така и при личната им среща, които са били свързани с поставените от подсъдимия два варианта за избор на свидетеля при първата им среща, тази от 02.08.2019 година. Без съмнение, свидетелят Л. е посочил в показанията си пред органа на досъдебното производство, че след получено уверение за снабдяване с паричните средства, подсъдимият се поинтересувал за отношенията на свидетеля с неговите съседите и по-конкретно лице на име „М.“, както и че подсъдимият му заявил, че го „изпраща“ на море, а по-късно при личната им среща му е съобщил, че е върнал призовката. Свидателят изнася в показанията си и подробности за начина, по който подсъдимият възнамерявал да му съдейства за това последният да запази свидетелството си за управление на МПС, а именно чрез служител от ОПП-СДВР. От показанията на този свидетел може да бъде направен извод, че целта на срещата от 08.08.2019 година е била, от една страна да се постигне яснота по въпроса кой от предложените му варианти свидетелят избира, а от друга при приемане на

първия вариант от негова страна /даването на паричните средства/, подсъдимият да не пристъпи към изпълнение на служебното си задължение, а именно да връчи призовката на свидетеля, каквото той така и не направил. Последното е ясно установимо от обстоятелството, че непосредствено след проведения телефонен разговор с Л. и даденото от последния уверение за предоставяне на наследващата се на подсъдимия парична облага, призовката е била върната въз основа на докладна записка от 08.08.2019 година, в която било упоменато именно, че по сведения на М. И., свидетелят е заминал на море, което обективно не отговаряло на действителността. Макар последната да е била изготвена от младши полицейски инспектор Е.В., съдържанието ѝ напълно кореспондира на съобщеното от подсъдимия Б. на свидетеля още при проведения помежду им разговор по телефона на 08.08.2019 година, т.е. в момент предхождащ самото изготвяне на докладната записка от страна на В., което е основание за извода на съда, че последната е била съставена именно въз основа на данни, посочени от подсъдимия, а не на такива придобити в резултат на извършена лично от В. проверка.

От показанията на свидетеля Л. се установява и провеждането на третата му среща с подсъдимия Б. на 16.08.2019 година в близост до магазин „Маргел“, при която свидетелят получил допълнителни разяснения относно времето на твърдяното от подсъдимия като извършено от него нарушение на ЗДвП, а подсъдимият пък от своя страна получил потвърждение от страна на свидетеля, че уговорената парична сума ще му бъде предоставена още същия ден. Ясно и детайлно, свидетелят Л. посочва действията си, съгласувани с органите на МВР, като описва протичането на срещата на 16.08.2019 година, при която предал на подсъдимия Б. инкриминираната сума от 850 лева /17 броя банкноти с номинал по 50 лева/, които последният преброил и оставил на масата, а впоследствие поставил в десния джоб на панталона си. Също така, свидетелят е категоричен и относно даденото му от страна на подсъдимия разяснение, свързано с възможността да се получи втора призовка за свидетеля и уверението на подсъдимия, че същата отново ще бъде разпределена на него.

Съдът, кредитира показанията на свидетеля Л. не само поради обстоятелството, че са депозирани с максимална точност и пълнота, обективни, подробни и добросъвестно изнесени, но и с оглед тяхната кореспонденция с останалия събран по делото доказателствен материал. Данните, изнесени в показанията на свидетеля Л. се подкрепят от показанията на свидетеля З., който пряко и непосредствено е наблюдавал и възприел съдържанието на разговорите с подсъдимия при срещите му със свидетеля на 08.08.2019 година и на 16.08.2019 година, от заключението на съдебно-техническата експертиза, установяващо разменените обаждания и текстови съобщения между подсъдимия и свидетеля в периода 02.08.2019 година – 16.08.2019 година, като кореспондират и с установеното от писмените доказателствени средства – протокола за обиск от 16.08.2019 година, съгласно съдържанието на който са били намерение в десния джоб на подсъдимия Б. 17

броя предварително обработени банкноти с номинал от 50 лева, посочени по номер и серия в протокола за белязване на банкноти на основание искане за използване на СРС “Белязване”, протокола за извършено освидетелстване на подсъдимия Б., заключенията на физико-химичната експертиза и техническа експертиза за истинност. Също така срещат категорична подкрепа в събраните, чрез използване на СРС-ва, писмени веществени доказателствени средства. Същите, сами по себе си, не са пълноценен доказателствен източник, който да е достатъчен за постановяване на осъдителна присъда, но когато убедително кореспондират с показанията на свидетеля Л., на показанията на свидетеля З., както и на писмените доказателствени средства е допустимо да бъдат надеждна доказателствена основа за установяване на обективната истина по делото. Следва да се отбележи, че СРС-ва по настоящето наказателно производство са използвани след издаване на съответните разрешения след писмено съгласие на свидетеля Л. по реда на чл. 12, ал. 2 от ЗСРС, поради което съдът счита, че събраната по този начин информация съдържа годни доказателства, които е допустимо да участват при формиране на вътрешното убеждение на съда по отношение на главния факт.

Индия за достоверността на разказа на свидетеля Л. е и обстоятелството, че между свидетеля и подсъдимия към момента на деянието не са съществували влошени взаимоотношения, които биха могли да дадат едно или друго отражение върху достоверността и обективността на показанията му, а напротив – били са познати и в добри отношения по повод на домашните им любимци. Не се сочат и от самия подсъдим факти, които биха могли да послужат като основание да се счита, че свидетелят Л. е формирал преди деянието някакво специално негативно отношение към него, мотивирало го в по-късен момент да го набеди в извършване на престъпление. Следователно, извън рамките на обстоятелствата, при които подсъдимият е осъществил контакт на 02.08.2019 година със свидетеля Л. между тях не е имало други взаимодействия, които биха могли да поставят под въпрос неговата обективност. От друга страна, показанията на свидетеля Л. не само, че не са изолирани от останалия доказателствен материал, но точно обратното-те изцяло кореспондират с останалите доказателствени източници. Също така не са налице данни за оказван натиск от органи и институции, мотивиращ го за тенденциозно спрямо подсъдимия освидетелстване, поради което и излагането на уличаващи подсъдимия факти от страна свидетеля Л. не може да бъде обяснено по друг начин извън установяването на обективната истина по делото.

С подобно на доверието към показанията на свидетеля Л., съдът се отнася и към показанията на полицейския служител Н.З., в това число и приобщените от досъдебното производство на основание чл. 281, ал. 4 вр., ал. 1, т. 2 от НПК, негови показания. Свидетелят З. споделя за направеното от Л. оплакване от подсъдимия след първоначалната им среща на 02.08.2019 година, извършената от негова страна проверка в масивите на КАТ и

резултата от същата – неоткриването на соченото от подсъдимия като допуснато от свидетеля Л. нарушение на ЗДвП. Показанията на този свидетел имат важно доказателствено значение за проверка достоверността на изложеното от свидетеля Л., тъй като възпроизвеждат данни за спонтанния му разказ за събитията от 02.08.2019 година, при които на свидетеля бил предложен начин да избегне санкционирането си като водач, превишил разрешената скорост, а именно като предостави на подсъдимия парична сума в размер на 850 лева, за да не извърши действие по служба, а именно да не му връчи призовка по преписка № СПУКС -2-080/2019 година по описа на ОПП-СДВР. Същият непротиворечиво и в необходимата пълнота пресъздава и собствените си възприятия за срещите на подсъдимия със свидетеля Л. на 08.08.2019 година и на 16.08.2019 година и съдържанието на проведения от тях разговор, придобити в резултат на експлоатирани специални разузнавателни средства, уговорената среща с подсъдимия за предаването на парите около 18:30 часа в служебната му приемна, предаването от свидетеля Л. на лични средства в размер на 850 лева за белязване, както и относно това, че след задържането на подсъдимия в джоба му били намерени инкриминираните банкноти, като в тази връзка показанията му образуват логическо единство с показанията на свидетеля Л. досежно сочените факти и обстоятелства. Значителното съответствие между депозираните от свидетеля З. показания и непосредствено споделеното за случая на него от свидетеля Л., допълнено с личните възприятия на свидетеля З. относно последващите срещи и разговори между свидетеля и подсъдимия, както и за обстоятелствата по задържането на последния, увеличават относителната тежест на преките доказателства, събрани чрез разпита на свидетеля Л. и потвърждават достоверността им. По делото не са налице данни, от които да се направи извод затова, че свидетелят З. се е намирал в някакви отношения със свидетеля Л. или с подсъдимия, поради което същият следва да бъде приет за незаинтересован и обективен. Изложената от свидетеля З. информация, както бе отбелязано това и по отношение на свидетеля Л., съответства и на писмените доказателствени източници – справка журнал на АЙС „Пътна карта“ за автомобил с рег. № *****, извършена на 08.08.2019 година в 12:57 часа, АУАН с бл. №086379/09.10.2019 година и НП № 19-4332-021894/24.10.2019 година, видно от които е, че посоченото в тях нарушение на ЗДвП, извършено с автомобила на свидетеля Л. не съответства на посоченото от подсъдимия Б. от гледна точка на време, място и превишена скорост, с отразеното в приемо-предавателните протоколи от 16.08.2019 година, протокола за обиск от същата дата, като в подкрепа на изложеното от свидетеля са и протоколите за изготвяне на ВДС от прилагане на СРС-ва, отразяващи проведените между Л. и Б. разговори при срещите им на 08.08.2019 г и на 16.08.2019 година. Описаните източници са и взаимно непротиворечиви и поради това съдът им се доверява. Съдът намира, че не са налице основания да бъдат приети за основателни възраженията на защитата за не кредитиране на показанията на свидетелите З. и Л., поради

съществуващо противоречие между двамата относно лицето, което ги е свързало един с друго. Съдът намира, че отговора на този въпрос не е съществен за изясняване обстоятелствата, касаещи предмета на доказване по настоящето дело, нито може да обоснове изводи за предубеденост и манипулиране на фактите и обстоятелства от двамата свидетели. Изложеното относно съответствието на показанията на З. и Л. с коментираните по-горе доказателства, прави неоснователно възражението на защитата относно недостоверността им.

На свой ред, стройната верига от доказателства, в подкрепа на обвинителната теза се допълва и от показанията на свидетелите Д. Д., Г. С. и АЛ. Н., които дават важна информация относно релевантни за делото факти, като начина на разпределяне за изпълнение на постъпващи в съответното районно управление на МВР документи, в това число призовки, принципа въз основа, на който става съответното разпределение и лицата, които могат да възлагат изпълнението на съответните задачи. Свидетелката С. депозира подробни, хронологично подредени и еднопосочни показания, от които се установява обстоятелството, че към инкриминирания период функциите на Началник група „ТП“ -***** са били временно поети за изпълнение от нея като служител с най-голямо старшинство в системата на МВР към този момент. Показанията ѝ позволяват да бъдат установени конкретните действия, които се предприемат във връзка с постъпващи от ОПП-СДВР писма, съдържащи призовки за връчване на граждани, живущи на територията на ж.к. „*****“ в тяхната хронология. Добросъвестно, свидетелката С. изяснява, че при постъпване на повече призовки за връчване в различни райони на ж.к. „*****“, преписката се възлага за изпълнение на конкретен полицейски инспектор въз основа на резолюция, който от своя страна се натоварва със задължението да разпредели призовките на териториален принцип измежду останалите полицейски инспектори, отговарящи за съответните райони, в които призовките следва да бъдат връчени. Конкретно относно процесната призовка по преписка № С/ПУКС-2-080/2019 година, свидетелката сочи, че същата е постъпила с писмо от ОПП-СДВР, заедно с още други две призовки за връчване, че цялата преписка е възложила с резолюция за изпълнение на свидетелката АЛ. Н., която от своя страна е била ангажирана със задачата да разпредели призовките между останалите полицейски служители в зависимост от района, за който същите се отнасят. Показанията на тази свидетелка следва да се кредитират с доверие доколкото кореспондират със Заповед № 1013/08.08.2017 година на Министъра на вътрешните работи относно Вътрешните правила за организация на документооборота в Министерството на вътрешните работи и с останалите писмени доказателства, приложени по делото и в частност със Справка с рег. № р-14633/30.04.2020 година Идентични показания в тази насока дава и свидетелят Димитров, който е заемал длъжността Началник група „ТП“- ***** до 2016 година и в това си качество е запознат с правилата относно организацията на документооборота в МВР. В синхрон с

показанията на свидетелката С. са и показанията на свидетелката Н., която потвърждава факта, че е получила преписка, съдържаща три призовки за връчване в три различни района на ж.к. „*****“. Същата депозира показания, от които е видно, че призовките са били разпределени от нея на съответните полицейски инспектори при спазване на териториалния принцип за обслужване на гражданите. Свидетелката е категорична, че процесната призовка лично е предала на подсъдимия Б., тъй като адреса посочен в нея е попадал в териториалния район, за който отговарял подсъдимият в качеството му на полицейски инспектор. Съдът дава вяра на показанията на тези трима свидетели, тъй като същите са логични, последователни, непротиворечиви и кореспондиращи с останалия събран и проверен по делото доказателствен материал.

На следващо място, съдът, след внимателен и критичен анализ, не даде вяра в съществените им части на изложеното посредством обясненията на подсъдимия Б., като ги прие за изградена защитна версия, която се опровергава от останалите доказателства, събрани по делото. В съответствие с процесуалните норми същият даде обяснения, в които прозира двойката им правна природа на основно гласно доказателствено средство, но така също и на такова, чрез което лицето упражнява в пълен обем правото си на защита. В тази насока на мисли, достоверността им следва да бъде установена при спазване на общите правила относно гласните доказателствени средства и при съблюдаване дефинитивните правила за оценка на доказателствата. В резултат на съпоставката им с кредитираните по делото доказателствени източници, съдът ги приема за достоверни единствено в частта им, касаеща познанството му със свидетеля Л. по повод на домашните им любимци, както и относно обстоятелството, че преди години е посещавал блока на свидетеля по служебен повод. Описанието на подсъдимия Б. за инкриминираните събития, обаче, се отличава в немалка степен от установеното и описано от останалите свидетели по делото, от чийто показания се нарежда пъзела от събития. Съдебният състав не възприе като достоверни твърденията на подсъдимия, че същият не е бил ангажиран с връчването на процесната призовка, а същата е била възложена за връчване на неговата колежка Е.В.. Това твърдение се опровергава по категоричен начин от показанията на свидетелката Н., която е категорична, че лично е предала призовката на подсъдимия, а не на В., като попадаща в неговия териториален район. Твърденията на подсъдимия, че адреса на свидетеля Л. е попадал в микрорайона на В., поради което същата е била единствено компетентна да връчи призовката също не се възприемат от съда. От една страна, нелогично при това положение е В. да напомня на подсъдимия, че призовката стои в продължение на две седмици на таблото и същата следва да бъде придвижвана за връчване, ако последното е било нейно задължение, каквито са твърденията на самия подсъдим. От друга страна, подсъдимият твърди, че в процеса на работа се е случвало той да връчва призовки в микрорайона на В. и обратното, поради което не може да се приеме за достоверно твърдението

му, че той не разполага с компетентност да посещава адреси, попадащи в района на В., респ. да връчи призовка на такъв адрес. Конкретните полицейски служители освен това са били общи компетентности, което предполага тяхното взаимно заместване. Освен това, по отношение на въпросните му твърдения, обясненията му са и до известна степен противоречиви и нелогични, тъй като той излага още и че друг път е посещавал блока на свидетеля Л. във връзка с преписки, по които е работел, при което липсва каквато и да било логика същият този адрес да не попада в неговия микрорайон. Допълнително следва да се отбележи, че от показанията на свидетеля Л. се установява, че при последната им среща на 16.08.2019 година след предаването на парите, подсъдимият е обяснил на свидетеля, че може да бъде получена и втора призовка за него, за което не следва да се притеснява, тъй като същата отново ще бъде разпределена на подсъдимия. Освен горното, съдът не гласува доверие и на твърденията на подсъдимия Б., че се е обадил на свидетеля Л. по молба на В., тъй като й бил съобщил, че с Л. са познати. Освен това подсъдимият твърди, че още в момента, в който видял призовката установил, че познава нейния адресат. В тази им част обясненията на подсъдимия влизат в противоречие със заявеното от него на досъдебното производство, а именно че едва по време на разговора си с Л. се е сетил, че познава същия, като в нито един момент на ДП не е твърдял, че този разговор е бил иницииран по молба на В.. Отделно от това, подсъдимият последователно поддържа тезата, че е забравил да уведоми В. за проведения разговор с Л., което също е нелогично ако и при условие, че този разговор е бил осъществен по молба на последната. Ако това твърдение отговаряше на истината, логично е В. поне да попита подсъдимия дали е провел разговор с Л., както го е помолила или лично да се свърже с последния, след като подсъдимият твърди, че връчването на призовката е било неин ангажимент. Информация за подобно обстоятелство, обаче не се съдържа нито в обясненията на подсъдимия, нито в показанията на свидетеля Л., поради което и съдът игнорира като недостоверни обясненията на подсъдимия в тази им част. Съдът не възприе и не кредитира и твърденията на подсъдимия, според които той е предоставил призовката за запознаване на свидетеля Л., не е връчил последната по негова молба, а също така се е ангажирал да провери какво е извършеното от свидетеля нарушение. В тази връзка, в обясненията си от ДП подсъдимият твърди, че е разяснил на свидетеля, че най-вероятно е превишил скоростта с повече от 50км/ч. над допустимото за градски условия, което нарушение се наказвало с глоба започваща от 600 лева. Тази информация не издържа съпоставката с останалите доказателствени източници и конкретно носената от свидетелите Л. и З. информация за това, че още при тази среща подсъдимият е посочил на свидетеля Л. конкретно нарушение на ЗДвП, за което е твърдял, че се отнася призовката, както и точните административни санкции, които го очакват. Че именно при тази среща, а не в последващ момент подсъдимият е разяснил на Л., че призовката е за това, че същият е шофирал с превишена скорост от порядъка на 125-130

км/ч., като му е посочил и конкретното място на което е извършено нарушението – бул. „Александър Малинов“, както и че го очаква глоба в размер на 850 лева, отнемане на СУМПС за срок от 3 месеца и 12 контролни точки, свидетелства факта, че всички тези обстоятелства свидетелят Л. е съобщил още в показанията си от 07.08.2019 година, противно на твърденията на подсъдимия, че е бил многократно търсен от Л. за информация по тези въпроси, както и че му е дал такава едва на 16.08.2019 година. Това темпорално несъответствие определя като недостовърно изнесеното в обясненията на подсъдимия Б. относно причината, поради която не е връчил призовката на Л. – поет ангажимент към последния да провери в КАТ конкретното нарушение, за което се отнасяла призовката. Подобно е отношението на съда и към твърденията му, че тази проверка е била извършена, но не от него, а от В., респ. че от същата разбрал и впоследствие съобщил на Л. за скоростта, която е превишил, времето и мястото на извършеното нарушение, както и предвидените за него административни наказания. В тази им част обясненията на подсъдимия отново противоречат на казаното от него в хода на досъдебното производство, а именно че посредством свои познати служители в ОПП-СДВР, а не чрез В., подсъдимият е научил горепосочените обстоятелства. Соченото от подсъдимия обяснение за това противоречие – че не е искал да zlepостави своята колежка по време на ДП, поради което не е казал истината тогава, съдът не намира за правдоподобно и отговарящо на действителността. Напротив, съдът намира, че изграждайки своя защитна версия подсъдимият Б., услужливо се възползва от невъзможността да бъде проведен разпит на В., респ. от липсата на възможност същата да потвърди или отрече неговите твърдения. Опровергани от показанията на свидетеля Л., са твърденията на подсъдимия, че едва при отиването си в приемната на 08.08.2019 година е разбрал за изготвената от В. докладна записка въз основа, на която призовката е била върната с отбелязване, че свидетелят е на море, което го провокирало да потърси Л., за да провери дали наистина същият е на море. Напротив – установи се, че подсъдимият първо е провел разговор със свидетеля по телефона, при който го е попитал за отношенията му със съседите му, като е посочил и конкретен негов съсед – М., като му заявил и че го „изпраща“ на море, а впоследствие при личната им среща на същата дата потвърдил и връщането на призовката. Последното обстоятелство е доказателство за това, че докладната записка е била изготвена след разговора със свидетеля Л., а не преди него. Обстоятелството, че докладната записка е била изготвена от В. намира своето логично обяснение в обстоятелството, че по това време подсъдимият е бил в отпуск, но отразените в нея факти дават повод да се приеме, че същата е била изготвена от В. по данни, съобщени ѝ от Б., доколкото е налице пълно съвпадение между съдържанието на докладната записка и това на проведения между подсъдимия и Л., разговор. Съдебният състав приема за опровергана и версията на подсъдимия Б., че инкриминираната парична сума му е била предоставена от свидетеля Л. за

съхранение, докато последният е на море със семейството си, поради опасенията на свидетеля, че може да я похарчи. Съдът намира обясненията на подсъдимия в тази им част за опровергани от показанията на свидетеля Л., които от своя страна се потвърждават от показанията на свидетеля З., пред когото същият е направил оплакване. Свидетелят З. не само пресъздава наученото от свидетеля Л. за предложението на подсъдимия за предоставяне на паричната сума, но не с цел съхранение, а като условие за невръчване на процесната призовка и оказване на съдействие чрез служител на ОПП-СДВР за избягване на административно-наказателната отговорност на Л., но споделя и собствените си възприятия за разговора на подсъдимия със свидетеля от 16.08.2019 година, по време на който Л. попитал подсъдимия какво се иска от него, а последния му отговорил ясно и недвусмислено - парите. Най-голямото основание, за да бъдат кредитирани именно показанията на свидетелите Л. и З. и да не бъде дадена вяра на обясненията на подсъдимия, са приобщените по делото веществени доказателствени средства, изготвени, чрез експлоатиране на специални разузнавателни средства. От съдържанието на звукозаписите от приложените СРС с категоричност се установява, че между подсъдимия Б. и свидетелят Л. по никакъв начин не е обсъждана възможността паричните средства да се предоставят на подсъдимия с цел съхранение, което изключва достоверността на заявеното от него. Нелогично е освен това, свидетеля Л. да избере да даде процесните пари за съхранение именно на подсъдимия, с когото се установи, че са случайни познати, а не близки приятели. Още по-нелогична е и изтъкнатата от подсъдимия причина за повода на това съхранение – притеснението на свидетеля Л., че може да похарчи парите докато е на почивка със семейството си. Ако Л. действително се е притеснявал, че ще похарчи паричната сума, то тогава логично е същият да не поиска заема от своя работодател преди „заминаването“ си на почивка, а след това. Допълнително следва да се отбележи, че от техническата експертиза се установява, че именно подсъдимият е търсел контакт със свидетеля, а не обратното. Като се отчете, че инициативата за сезиране органите на МВР за разследване принадлежи на свидетеля Л., чийто личен мотив се изчерпва с недоволство от неправомерното поведение на полицейския служител, не би могло да се приеме за достоверно твърдението на подсъдимия, че е бил нарочен от служители на вътрешна сигурност, които склонявали лица от криминалния контингент да го уличават в извършването на криминални прояви. А че не е ставало въпрос за нарочна полицейска операция за предлагане на подкуп, говори фактът, че към момента, в който той е бил поискан – веднага след срещата в приемната на подсъдимия, органите на вътрешна сигурност не са били запознати изобщо с това, още по-малко са подготвяли свидетеля Л. за специално поведение, така че подсъдимият да бъде разобличен.

Именно нелогичността, вътрешната противоречивост и изолираността на обясненията на подсъдимия Б. от останалия доказателствен материал, мотивираха настоящия съдебен състав да не се довери на по-голямата им

част, приемайки ги за недостоверни, противоречащи на обективната истина и целящи избягване на наказателна отговорност.

При извършване на доказателствената преценка по делото съдът прие за обективни, пълни и компетентни заключенията на изготвените и приети в хода на съдебното следствие експертизи, изброени по-горе, които бяха обсъдени и съпоставени с останалите материали по делото. Съставът на съда кредитира заключенията на експертизите като обосновани, изготвени от лица с нужните специални знания и отговарящи с необходимата прецизност на поставените въпроси.

Съдът кредитира приложените по делото писмени доказателства и доказателствени средства, както и приобщените веществени доказателства, а също така и приложените по делото веществени доказателствени средства, обективиращи данни, получени при използването на специални разузнавателни средства, като последователни, логични и намиращи се в унисон с останалите събрани по делото доказателствени материали, на които съдът е дал вяра. При служебната проверка на изброените по-горе такива, съдът не откри да са допуснати съществени процесуални нарушения при събирането на същите, които да обосновават изключването им от доказателствения материал по делото. В хода на преценката на доказателствените източници те бяха съпоставени, както помежду си, така и със свидетелските показания и заключенията на експертизите като в резултат на описаната доказателствена проверка се затвърдиха изводите относно стеклите се събития.

Информация относно длъжностното качество на подсъдимия, неговите задължения и времето, през което той е заемал длъжността носят приложените писмени документи от кадровата справка на подсъдимия Б.. Видно от същите, със Заповед № 513з-2916/13.04.2016 година на Директора на СДВР, подсъдимият е бил преназначен на длъжност „полицейски инспектор“ V степен в група „Териториална полиция“ – *****, сектор „Охранителна полиция“ към 07 РУ – СДВР, считано от 18.04.2016 година. По делото е приложена и специфична длъжностна характеристика, която рамкира и задълженията на подсъдимия Б., неговите функции, изхождащи от заемната от него длъжност. Именно длъжността, която е заемал подсъдимия Б. към момента на извършване на деянието и функциите, които е осъществявал, определя качеството му като длъжностно лице съобразно легалната дефиниция на чл.93, т.1, б. „а“ НК – лице, на което е възложено да изпълнява със заплата постоянно служба в държавно учреждение.

От правна страна:

При така установената фактическа обстановка съдът прие от правна страна, че подсъдимият С.Б. с действията си от обективна и субективна страна е осъществил състава на престъплението по чл. 302, т. 1, вр. чл.301, ал. 2, вр. ал.1 от НК.

От обективна страна, на 16.08.2019 година в гр. София, кв. *****, в служебно помещение на Министерство на вътрешните работи – приемна на 07 РУ при СДВР, в качеството си на длъжностно лице – полицейски орган – полицейски инспектор V степен в група „Териториална полиция“ – *****, на сектор „Охранителна полиция“ към 07 РУ – СДВР- МВР, преназначен на тази длъжност със Заповед № 513з-2916/13.04.2016 година на директора на СДВР, приел дар – парична сума в размер на 850 /осемстотин и петдесет/ лева от Л.С. Л., загдето е нарушил службата си – не връчил на Л. призовка във връзка с преписка СПУКС-2-080/2019 година по описа на ОПП-СДВР за извършено нарушение на ЗДвП – в нарушение на служебното си задължение, произтичащо от чл. 84 от ЗАНН – „Доколкото в този закон няма особени правила за призоваване и връчване на призовки и съобщения, извършване на опис и изземване на вещи, определяне на разноси на свидетели и възнаграждения на вещи лица, изчисляване на срокове, както и за производството пред съда по разглеждане на жалби срещу наказателни постановления, на касационни жалби пред административния съд и предложения за възобновяване, се прилагат разпоредбите на Наказателно-процесуалния кодекс“, вр. чл. 178 НПК – (1) „Връчването на призовки, съобщения и книжа се извършва от служител при съответния съд, орган на досъдебното производство, община или кметство“, (2) „Когато връчването не може да стане съгласно ал. 1, то се извършва чрез службите на Министерството на вътрешните работи или службите на Министерството на правосъдието“, т. 8 „Стриктно следи за законосъобразното прилагане на административно-наказателните мерки и правилното им документално оформяне“ и т. последна „Изпълнява и други задачи, възлагани от служебното ръководство в рамките на предоставените му правомощия“ от основните длъжностни задължения, съгласно специфична длъжностна характеристика „Полицейски инспектор VI – IV степен“ в група „Териториална полиция“ на сектор „Охранителна полиция“ и участък към РУ при СДВР и т. 6 на заповед № 3382з- 68/2019 година на Началника на 07 РУ-СДВР, издадена на основание чл. 54 ЗМВР и чл. 24, ал. 4 от Инструкция №8121з-823 от 05.11.2014 година за организация на дейността в МВР по териториалното обслужване на населението, като нарушението на службата не съставлява престъпление.

На първо място, подсъдимият Б. е годин субект на престъплението по чл. 302, т.1, вр. с чл. 301, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, тъй като по време на извършване на деянието, с оглед правата и задълженията, които са му били възложени, е действал в качеството на длъжностно лице по смисъла на чл.93,т.1 б. „а“ от НК. Налице е и квалифицираният състав на чл. 302, т.1 от НК, тъй като подсъдимият Б. е бил полицейски орган - „полицейски инспектор“ V степен в група „Териториална полиция“ – *****, сектор „Охранителна полиция“ към 07 РУ – СДВР, съгласно Заповед № 513з-2916/13.04.2016 година на Директора на СДВР.

При престъплението „подкуп“ длъжностното лице приема дар, за да

извърши или да не извърши съответни действия или бездействия по служба или загдето е извършило или не е извършило такива действия, които влизат в обсега на неговите правомощия.

При изследване на елементите от правната страна на извършеното от подсъдимия Б., съдът обсъди внимателно наличието следните признаци, характерни за всички корупционни престъпления: 1. приемането на облага, 2. от какъвто и да е характер, която не се следва, т.е. не би била получена при нормално упражняване на властническите правомощия и 3. която се дава заради точно определен начин на упражняване на тези правомощия в интерес на даващия облагата.

Подсъдимият Б. е осъществил формата на изпълнителното деяние по чл. 301, ал. 1 от НК - приел дар, като с действията си на 16.08.2019 година е установил своя фактическа власт върху получената лично от Л.Л. парична сума, в размер на 850 лева, която не му се следва. Няма съмнение, че средствата – предмет на престъплението са напуснали патримониума на свидетеля Л. и са преминали в този на подсъдимия, респективно той ги е получил по смисъла на чл. 301 от НК. В тази връзка следва да се отчете и това, че подсъдимия е възприел парите, преброил ги е и се е разпоредил с тях, като ги е прибрал в дрехите си, което може да бъде преценено като осъществяване на състава на престъплението от обективна страна.

Тъй като предмет на изпълнителното деяние са пари – всеобщ еквивалент за стойност и всеобщо разменно средство - имущественият характер на облагата е извън съмнение. Съдът даде вяра и на заключението на техническата експертиза за истинност по Протокол № 903/28.08.2020 година, от което е видно, банкнотите, намерени у подсъдимия са истински, т.е. са годен предмет на престъплението по чл. 301 от НК.

На следващо място, по делото категорично се установи пряката връзка между получения от подсъдимия дар, от една страна и неговата служебна дейност, от друга, и в двете изискуеми от наказателния закон насоки, а именно дарът да не се следва на подсъдимия и същият да го е приел загдето е нарушил службата си – не е връчил на свидетеля Л. призовка във връзка с преписка СПУКС-2-080/2019 година по описа на ОПП-СДВР за извършено нарушение на ЗДвП. Несъмнено получените от свидетеля Л. пари в размер на 850 лева „не се следват“ на подсъдимия, тъй като не представляват част от трудовото му възнаграждение, а са дадени от Л. и получени от подсъдимия, загдето той не е извършил правомерно действие, включено в служебната му компетентност – по чл. 84 от ЗАНН, вр. с чл. 178, ал. 2, вр. с ал. 1 от НПК – не е връчил призовка по преписка СПУКС-2-080/2019 година по описа на ОПП-СДВР. Това задължение на подсъдимия, за чието неизпълнение той е получил паричната сума, е имплицитно свързано с основните длъжностни задължения, съгласно специфична длъжностна характеристика – т. 8 „Стриктно следи за законосъобразното прилагане на административно-наказателните мерки и правилното им документално оформяне“ и т. последна „Изпълнява и други

задачи, възлагани от служебното ръководство в рамките на предоставените му правомощия“. По установения ред подсъдимият, в качеството си на полицейски инспектор V степен в група „Териториална полиция“ – *****, сектор „Охранителна полиция“ към 07 РУ – СДВР е определен да отговаря за териториалното обслужване на гражданите в Район 716 /„***** 2“/, в териториалния обхват на който е попадал адреса на свидетеля Л., поради което подсъдимият е бил длъжен да връчи на Л. призовка по преписка СПУКС-2-080/2019 година по описа на ОПП-СДВР. Именно в тази връзка подсъдимият Б. е приел сумата от 850 лева – за това, че не е връчил призовка по преписка СПУКС-2-080/2019 година по описа на ОПП-СДВР на Л.Л. в нарушение на служебните си задължения, обосноваващо неговото бездействие, за извършването на което именно е получил подкуп. Несъмнено, предоставената от свидетеля Л. сума има отношение към връчването на призовката, тъй като разговор с такава насоченост е бил проведен между подсъдимия и Л., а и последният е предоставил 850 лева, за да избегне административно-наказателната си отговорност. Така формулирано, обвинението съдържа необходимата функционална обвързаност, за да бъде изпълнен съставът на престъплението „подкуп“.

Тук е мястото за настоящия състав да отговори на възраженията на защитата относно съставомерността на деянието. В хода на съдебните прения защитата изразява становище, че паричните средства, предмет на престъплението не са били предоставени на подсъдимия Б., за да не извърши той действие по служба – да не връчи призовката на Л., доколкото последният е твърдял, че целта с която ги е дал на подсъдимия е той да „оправи“ акта му, с каквито правомощия последния не е разполагал. Освен това, според защитата нелогично било Л. да предостави на подсъдимия сума в размер на административната глоба, за да не му бъде връчена призовката при положение, че това действие нямало никакво значение, тъй като актът и наказателното постановление срещу свидетеля така или иначе щели да бъдат издадени, а последният санкциониран. Действително, както отбелязва защитата подсъдимият не разполага с правомощия да въздейства върху административно-наказателната преписка или да изключи санкционирането на Л., но в същото време е вярно и това, че подсъдимият никога не се е ангажирал с подобни твърдения. Видно от свидетелските показания на Л. и З., както и от записаната чрез специални разузнавателни средства комуникация, е че подсъдимият е обещал на свидетеля Л. съдействие последният да не бъде санкциониран и наказан за извършеното нарушение на ЗДвП чрез служител на ОПП-СДВР, който отговарял за камерата, с която бил засечен автомобила на Л.. Последното, обаче, не изключва наказателната отговорност на подсъдимия за корупционно поведение във връзка с нарушаване на служебни задължения така или иначе, в частност – пропуск да се изпълнят. Това категорично се извежда от предложението, което подсъдимият е отправил към свидетеля Л. – срещу съответната сума да му съдейства да не бъде санкциониран, а при отказ - да му връчи призовката. От така направеното

предложение не остава място за съмнение, че първият предложен вариант включва в себе си освен обещаното съдействие /посредством служител от ОПП-СДВР/ още и не връчването на призовката на свидетеля. Това следва логично не само от втората, предложена на свидетеля опция в случай, че не приеме това предложение – да му бъде връчена призовката, но още повече се затвърждава предвид последващото поведение на подсъдимия, който действително не е връчил призовката на свидетеля, нито при първоначалната им среща на 02.08.2019 година, нито при последващите му срещи с него. Нещо повече, след като е получил потвърждение от свидетеля, че коментираната парична сума ще бъде осигурена, подсъдимият е организиран връщането на призовката, а впоследствие е уверил свидетеля, че ще се погрижи и за втората призовка, която също ще бъде разпределена на него. В този смисъл, невръчването на призовката е следствие от приемането на офертата от страна на свидетеля Л. за предоставянето на процесния дар на подсъдимия, а приемането на последния от страна на подсъдимия Б. е във връзка с обещанието му за съдействие, което имплицитно включва в себе си и невръчването на процесната призовка. Доводите на защитата, че не връчването на призовката няма никакво значение за санкционирането на свидетеля, също не могат да бъдат споделени. Това би било така ако невръчването на призовката се разглежда самостоятелно и без връзка с обещаното от подсъдимия съдействие чрез служител на ОПП-СДВР, както казва защитата да „оправи“ акта на свидетеля Л.. В този смисъл, вярно е че невръчването на призовката не пречи издаването на АУАН и НП, но именно последното е било обещано на свидетеля да не се случи, чрез съдействащото поведение на служител от ОПП-СДВР. В случая съставомерен е отказът на подсъдимия да връчи призовка по преписка СПУКС-2-080/2019 година (в нарушение на служебните задължения и компетентност на подсъдимият), като именно неизвършването на това действие, което той е бил длъжен да извърши е било в основата на получения подкуп.

Съдът намира за необходимо да отбележи, че в конкретния случай не е налице провокация към подкуп, т.е., че е налице хипотезата на чл. 307 от НК. Не може да се приеме, че свидетелят Л. е провокирал подсъдимия да приеме дар – сумата от 850 лева. Не са налице доказателства, че с действията си Л. преднамерено е създал обстановка или условия, за да предизвика получаване на подкуп с цел да навреди на подсъдимия. Безспорно се установи от всички доказателствени източници, че инициатор на разговорите и срещите между двамата е бил подсъдимият, поради което не би могло изобщо да се приеме, че в случая става въпрос за провокация към подкуп.

От субективна страна деянието е извършено при форма на вина пряк умисъл. Подсъдимият е съзнавал, че приема дар – парична сума, която не му се следва, загдето е нарушил свое служебно задължение и не е връчил призовка по преписка СПУКС -2-080/2019 година Той е предвиждал общественоопасните последици от това свое поведение и е искал тяхното настъпване.

Деятелността на подсъдимия Б. е субсумирана под състав на ал. 2 на чл.301 НК, където е предвидена и по-тежка санкция от тази по ал. 1 на правната норма, тъй като в конкретния случай подсъдимият е приел дар, който не му се следва, заедно е нарушил своите служебни задължения и това нарушение, несъобразено с неговите задължения, само по себе си не съставлява престъпление /не връчване на призовка/, а може да доведе до ангажиране на негова дисциплинарна отговорност.

-

По вида и размера на наложеното наказание:

За осъществяване на престъпление по чл. 302, т. 1, вр. чл.301, ал. 2, вр. ал.1 от НК е предвидено наказание „Лишаване от свобода“ от три до десет години, глоба до двадесет хиляди лева и лишаване от права по чл.37 ал.1 т.6 и т.7 НК.

По отношение на подсъдимия Б., съдът счита, че са на лице многобройни смекчаващи вината обстоятелства, които налагат извод, че и най – лекото предвидено в закона наказание би се оказало несъразмерно тежко, с оглед на което съдът определи размера на наложеното наказание при спазване реда и условията на чл.55 от НК.

При индивидуализацията на наказателната отговорност на подсъдимия, съдът съобрази конкретните обстоятелства по делото, свързани с извършеното от подсъдимия престъпление, като не намери отегчаващи отговорността обстоятелства. Съдът прие като смекчаващи обстоятелства добрите характеристични данни за дееца, неговата трудова ангажираност, чистото му съдебно минало и значителния период, изтекъл от датата на инкриминираното деяние до постановяване на настоящата присъда.

Във връзка с изложеното и спазвайки принципа за индивидуализиране на наказанието и предвид изискването същото да бъде справедливо, необходимо и достатъчно за постигане на целите, обявени в чл. 36 от НК, съдът, като взе предвид, както конкретната фактическа обстановка, така и данните за личността и поведението на подсъдимия Б., намери, че по отношение на подсъдимия справедливо и законосъобразно е наказание „Лишаване от свобода“ за срок 1 (една) година, както и глоба в размер на 2 000 лева.

Съдът счита, че в случая за постигане целите на наказанието и преди всичко за поправяне на осъдения, не е наложително ефективното изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“. Ето защо и при наличие на формалните предпоставки – чисто съдебно минало и наказание до три години лишаване от свобода, на основание чл.66, ал.1 от НК, съдът отложи изпълнението на наложените на подсъдимия Б. наказание „лишаване от свобода“ за срок от три години, който беше преценен от настоящия състав като достатъчен, с оглед постигане на целите на наказанието. Минималният отлагателен срок от 3 (три) години е от естеството си да окаже необходимото

поправително и превъзпитателно, а най-вече - възпиращо въздействие върху поведението на подсъдимия, като по този начин целите, визирани в чл.36 от НК, ще бъдат постигнати.

На основание чл.301, ал. 4, вр. с чл. 37, ал. 1, т.6 и т. 7 от НК съдът лиши подсъдимия от правото да заема определена полицейска длъжност в МВР, както и да упражнява професия на полицейски служител за срок от 2 (две) години. Мотивът на законодателя, както и на съда за налагане на това наказание е фактът, че заемането на тази длъжност е несъвместимо с вида и характера на извършеното от подсъдимия престъпление.

Съдът намери, че са налице основанията за прилагане и на императивната разпоредба на чл. 307а от НК, поради което осъди подсъдимия да заплати сумата от 850 (осемстотин и петдесет) лева, представляваща равностойността на предмета на престъплението.

По разноските:

Съдът, на основание чл.189, ал.3 от НПК осъди подсъдимия С.Б. да заплати направените по делото разноски в размер на 914.39 лева в полза на държавата по сметка на МВР, както и 5 лева за служебно издаден изпълнителен лист в полза на СГС, а така също и сумата от 125 лева в полза на ВСС по сметка на СГС, както и 5 лева за служебно издаден изпълнителен лист в полза на СГС.

Така мотивиран, съдът постанови присъдата си.

Съдия при СГС: